

II. RIO RADZI ...

ODPOWIEDZI NA PISMA KIEROWANE DO REGIONALNEJ IZBY OBRACHUNKOWEJ W BYDGOSZCZY

Pismo z dnia 3 lutego 2005 r. dotyczące możliwości „wykupienia” usług medycznych

W odpowiedzi na pismo dotyczące możliwości „wykupienia” usług medycznych wyjaśniam co następuje.

Podstawą udzielania świadczeń zdrowotnych jest ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 210, poz. 2135). W myśl zasad tej ustawy do korzystania ze świadczeń opieki zdrowotnej finansowanej ze środków publicznych mają prawo osoby objęte powszechnym obowiązkowym i dobrowolnym ubezpieczeniem zdrowotnym oraz inne osoby określone w art. 2 ust. 1 pkt 2 ww. ustawy. Środki publiczne w rozumieniu ustawy to przede wszystkim środki finansowe Narodowego Funduszu Zdrowia i dlatego publiczne zakłady opieki zdrowotnej powinny przede wszystkim realizować zadania wynikające z umów zawartych z oddziałami wojewódzkimi Funduszu.

Jednakże, w sytuacji gdy zdaniem jednostki samorządu terytorialnego, umowa zawarta przez publiczne zakłady opieki zdrowotnej z NFZ nie zabezpiecza w odpowiednim stopniu potrzeb zdrowotnych mieszkańców wspólnoty samorządowej istnieje możliwość zawarcia dodatkowej umowy w oparciu o aktualny zapis art. 54 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 91, poz. 408 z późn. zm.). W myśl tego przepisu samodzielny publicznych zakład opieki zdrowotnej może uzyskać środki finansowe z odpłatnych świadczeń zdrowotnych udzielanych na podstawie umowy ze środków pozostających w dyspozycji między innymi podmiotu, który utworzył zakład oraz jednostki samorządu terytorialnego. Ustawa o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych i ustawa o zakładach opieki zdrowotnej, poza stwierdzeniem, iż w takich przypadkach nie mają zastosowania przepisy o zamówieniach publicznych, nie określają procedury zawierania takich umów i ustalenia kosztów udzielanych świadczeń. Z tych względów, zdaniem Regionalnej Izby Obrachunkowej w Bydgoszczy, dopuszczalne jest przy zawarciu umowy zastosowanie stawek przyjętych przez Narodowy Fundusz Zdrowia lub zasad określonych przez Ministra Zdrowia w rozporządzeniu z dnia 27 stycznia 2000 r. w sprawie sposobu ustalania opłat za świadczenia zdrowotne udzielane przez publiczne zakłady opieki zdrowotnej osobom nieuprawnionym do świadczeń zdrowotnych finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2000 r. Nr 8, poz. 113).

Pismo z dnia 7 lutego 2005 r. dotyczące wykładni treści przepisu art. 3 ust. 1 pkt 4 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych

W odpowiedzi na pismo z dnia 19 stycznia 2005 r. w sprawie wykładni treści przepisu art. 3 ust. 1 pkt 4 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2002 r. Nr 9, poz. 84 z późn. zm.) wyjaśniam co następuje.

Art. 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych określa krąg podmiotów objętych podatkiem od nieruchomości. Przedmiotowy ustęp 3 pkt 4 tego artykułu stanowi, że podatnikami podatku od nieruchomości są osoby fizyczne, osoby prawne, jednostki organizacyjne, w tym spółki nieposiadające osobowości prawnej, będące posiadaczami nieruchomości lub ich części albo obiektów budowlanych lub ich części, stanowiących własność Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego, jeżeli posiadanie wynika z umowy zawartej z właścicielem, AWRSP lub i innego tytułu prawnego, z wyjątkiem posiadania przez osoby fizyczne lokali mieszkalnych niestanowiących odrębnych nieruchomości.

Bez wątplenia ustawodawca używając określenia „posiadacze nieruchomości (...) stanowiących własność Skarbu Państwa lub j.s.t.” miał na myśli posiadaczy zależnych, posiadaczy nieruchomości na podstawie umowy z właścicielem, czyli także umowy najmu, ponieważ przepis tych umów nie różnicuje. Trudno więc zgodzić się ze stanowiskiem Banku Spółdzielczego, przytoczonym w piśmie, że obowiązek podatkowy dotyczy tylko posiadaczy samoistnych. Co prawda zasadą, wprowadzoną przez artykuł 3 jest to, że podatnikami w podatku od nieruchomości są właściciele i posiadacze samoistni nieruchomości, to przedmiotowy ust. 1 pkt 4 artykułu 3 wprowadza od tej zasady wyjątek, właśnie dla posiadaczy zależnych nieruchomości będących własnością Skarbu Państwa czy jednostki samorządu terytorialnego na podstawie umowy czy innego tytułu prawnego. Stanowisko to reprezentowane jest również przez doktrynę, por. L. Etel „Podatek od nieruchomości, rolny, leśny”, seria Podatkowe Komentarze Praktyczne wyd. C.H. Beck, Warszawa 2003 r. strony 127-128 czy M. Rubinek, komentarz do art. 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych opublikowany w Systemie Informacji Prawnej Lex.

Należy również dodać, że w przedmiotowej sprawie nie ma znaczenia brak wyodrębnienia lokalu, będącego przedmiotem podatku od nieruchomości ponieważ powołany artykuł mówi tylko o wyodrębnieniu lokali mieszkalnych, którym przedmiotowy nie jest.

W świetle powyższego, stanowisko prezentowane w przedstawionej sprawie przez Bank - najemcę nieruchomości nie znajduje uzasadnienia w obowiązujących przepisach.

Pismo z dnia 21 lutego 2005 r. dotyczące zamówień publicznych

Odpowiadając na pytanie, czy w świetle obowiązujących przepisów ustawy o finansach publicznych i ustawy prawo zamówień publicznych istnieje możliwość przeprowadzenia postępowania przetargowego na utrzymanie zieleni miejskiej na lata 2006 - 2008 o wartości zamówienia ok. 2.500.000 zł rocznie wyjaśniam, co następuje.

Zgodnie z postanowieniami art. 142 ustawy z dn. 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych (Dz. U. Nr 19, poz. 177) - umowę zawiera się na czas oznaczony, a w przypadku

gdy umowa, której przedmiotem są świadczenia okresowe lub ciągle, zawierana jest na okres dłuższy niż 3 lata wymagana jest zgoda Prezesa Urzędu Zamówień Publicznych. Z powyższego zapisu wynika, że zamawiający może samodzielnie zawierać umowy na realizację zamówień publicznych na okres do 3 lat.

Taki zapis w ustawie prawo zamówień publicznych nie jest sprzeczny z jednorocznością budżetu ani z art. 28, czy też 29 ust. 6 ustawy z dn. 26 listopada 1998 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2003 r. Nr 15, poz. 148 z późn. zm.). Art. 28 powyższej ustawy reguluje sposób ponoszenia wydatków publicznych. Natomiast art. 29 ust. 6 ustawy o finansach publicznych, stanowi, że jednostki sektora finansów publicznych mogą zaciągać zobowiązania do wysokości wynikającej z planu wydatków jednostki pomniejszonej o wydatki na wynagrodzenia i uposażenia oraz obligatoryjne opłaty płatnika. Z cytowanego przepisu wynika więc, że art. 29 ust. 6 ustawy o finansach publicznych dotyczy jedynie zobowiązań finansowych realnych polegających na faktycznym wydaniu określonych kwot finansowanych z budżetu.

Ponadto należy mieć na uwadze, że każda odpłatna umowa musi mieć swoje uzasadnienie w dyspozycjach planu rzeczowo – finansowego jednostki zamawiającej. Tak więc zawarcie umowy wieloletniej zależy od przyzwolenia organu posiadającego kompetencje planistyczne (rady) przekraczające zakres zwykłego zarządu.

Tego rodzaju przyzwolenia rada może udzielić organowi wykonawczemu (zamawiającemu) na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 10 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591) określając wysokość sumy, do której ten ostatni może samodzielnie zaciągać zobowiązania (chodzi tu o sumę zobowiązań przekraczającą kwoty zawarte w budżecie na dany rok). O ile wartość umowy mieści się w kwocie udzielonego upoważnienia, może być ona zawarta na okres dłuższy niż rok.

Poza tym aby być w zgodzie z wyżej wymienionymi uregulowaniami, w umowie trzyletniej należy określić wysokość rocznych wydatków na dany cel, bądź zamieścić klauzulę zawierającą zastrzeżenie, że w przypadku nie wydzielenia w budżecie środków (ich brak) na cel będący przedmiotem umowy, nie będzie ona kontynuowana (bądź ulegnie zawieszeniu do czasu otrzymania środków).

Pismo z dnia 23 marca 2005 r. dotyczące udzielania zamówień przez jednostkę samorządu terytorialnego własnemu zakładowi budżetowemu bez stosowania przepisów ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych

Odpowiadając na pytanie dotyczące możliwości udzielania zamówień przez jednostkę samorządu terytorialnego własnemu zakładowi budżetowemu bez stosowania przepisów ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych (Dz. U. Nr 19, poz. 177 z późn. zm.) wyjaśniam, co następuje:

Uchylona ustawa z 10 czerwca 1994 r. o zamówieniach publicznych (Dz. U. z 2002 r. Nr 72, poz. 664 z późn. zm.) w art. 6 ust. 1 pkt. 3 zawierała wyłączenie stosowania ustawy w przypadku zamówień udzielanych gospodarstwom pomocniczym oraz zakładom budżetowym. Obecne przepisy ustawy Prawo zamówień publicznych takiego wyłączenia wprost nie zawierają.

Natomiast w opinii Urzędu Zamówień Publicznych obecna ustawa również wyłącza konieczność jej stosowania do zamówień publicznych udzielanych jednostkom organizacyjnym Skarbu Państwa oraz jednostkom organizacyjnym danej jednostki samorządu terytorialnego. Powyższe wynika przede wszystkim z samej definicji legalnej zamówienia publicznego, zawartej w art. 2 pkt. 13 ustawy. Zgodnie z tym przepisem, przez zamówienia publiczne należy rozumieć umowy odpłatne zawierane między zamawiającym a wykonawcą, których przedmiotem są usługi, dostawy lub roboty budowlane. Przepis ma fundamentalne znaczenie, wskazuje bowiem, iż z zamówieniem publicznym, a tym samym z obowiązkiem stosowania procedur ustawy, mamy do czynienia tylko i wyłącznie w sytuacji gdy prowadzi ona do zawarcia umowy, a więc czynności prawnej o charakterze dwustronnym (pomiędzy zamawiającym a wykonawcą). Jednym z koniecznych elementów stosunku cywilnoprawnego powstałego na skutek zawarcia umowy (w świetle art. 14 ustawy za taki należy uznać umowę o zamówienie publiczne) jest występowanie co najmniej dwóch podmiotów tworzących dwie strony. Warunkiem koniecznym bycia podmiotem stosunku prawnego jest posiadanie zdolności prawnej (czyli zdolności do tego by być podmiotem praw i obowiązków).

Z występowaniem co najmniej dwóch podmiotów nie będziemy mieli do czynienia w sytuacji występowania dwóch jednostek organizacyjnych Skarbu Państwa lub dwóch jednostek organizacyjnych danej jednostki samorządu terytorialnego. W tym przypadku będziemy mieli do czynienia tylko i wyłącznie z jednym podmiotem prawa a mianowicie Skarbem Państwa lub daną jednostką samorządu terytorialnego, które występują poprzez swoje jednostki organizacyjne. Powyższe wyklucza możliwość uznania, iż w przypadku udzielania zamówienia przez jednostkę organizacyjną Skarbu Państwa (jednostki samorządu terytorialnego) innej jednostce organizacyjnej Skarbu Państwa (jednostce organizacyjnej tej samej jednostki samorządu terytorialnego) mamy do czynienia z zamówieniem publicznym w rozumieniu art. 2 pkt. 13 ustawy Prawo zamówień publicznych.

W związku z nadaniem powyższego brzmienia treści definicji legalnej zamówienia publicznego zbędnym było utrzymywanie wyłączeń dotyczących gospodarstw pomocniczych oraz zakładów budżetowych w brzmieniu obowiązującym w ustawie z dnia 10 czerwca 1994 r. o zamówieniach publicznych.

Powyższe uwagi nie dotyczą sytuacji udzielania zamówień przez jednostki Skarbu Państwa oraz jednostki samorządu terytorialnego na zewnątrz, a więc np.:

- udzielania zamówień innym państwowym lub komunalnym osobom prawnym (np. spółkom handlowym);
- udzielania zamówień przez jednostkę organizacyjną jednostki samorządu terytorialnego jednostce organizacyjnej innej jednostki samorządu terytorialnego.

Pismo z dnia 14 kwietnia dotyczące legalność zawierania przez jednostki samorządu terytorialnego, umów na okres dłuższy niż jeden rok budżetowy

Odpowiadając na pytanie o legalność zawierania przez jednostki samorządu terytorialnego, umów na okres dłuższy niż jeden rok budżetowy, a tym samym zaciągania zobowiązań

finansowych na kwotę wyższą niż wskazana w rocznej uchwale budżetowej wyjaśniam co następuje:

Z przepisu art. 142 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych (Dz. U. Nr 19, poz. 177 z późn. zm.) wynika prawo do zawierania przez zamawiających umów na realizację zamówień publicznych na dowolny okres, przy czym, jeżeli okres ten jest dłuższy niż 3 lata, zawarcie tego rodzaju umowy wymaga zgody Prezesa Urzędu Zamówień Publicznych wydanej w drodze decyzji administracyjnej. Taki zapis nie narusza zasady jednoroczności budżetu wynikającej art. 109 ust. 2 z ustawy z dnia 26 listopada 1998 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2003 r. Nr 15, poz. 148 z późn. zm.). Zasada ta nie wyklucza istnienia dokumentów pozwalających na planowanie finansowe w dłuższym przedziale czasowym. Dotyczy to nie tylko wieloletnich programów inwestycyjnych, o których mowa w art. 110 powyższej ustawy, ale także zawierania umów wieloletnich (trzyletnich) dotyczących usług z zakresu zadań o charakterze użyteczności publicznej. Każda odpłatna umowa musi mieć swoje uzasadnienie w dyspozycjach planu rzeczowo - finansowego jednostki zamawiającej. Zawarcie umowy wieloletniej zależy od decyzji organu posiadającego kompetencje planistyczne, przekraczające zakres zwykłego zarządu, czyli rady. Tego rodzaju pozwolenia rada może udzielić organowi wykonawczemu (zamawiającemu) na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 10 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591) określając wysokość sumy, do której ten ostatni może samodzielnie zaciągać zobowiązania (chodzi tu o sumę zobowiązań przekraczającą kwoty zawarte w budżecie na dany rok). O ile wartość umowy mieści się w kwocie udzielonego upoważnienia, może być ona zawarta na okres dłuższy niż rok. W umowie wieloletniej (trzyletniej) należy określić wysokość rocznych wydatków na dany cel, bądź też zamieścić klauzulę, że w przypadku nie wydzielania w budżecie środków (w sytuacji ich braku) na cel będący przedmiotem umowy, nie będzie ona kontynuowana bądź ulegnie zawieszeniu do czasu otrzymania środków.

Pismo z dnia 27 kwietnia 2005 r. dotyczące udzielenia poręczenia dla samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej na spłatę wykupionych przez bank wierzytelności

W odpowiedzi na pismo w sprawie udzielenia poręczenia dla Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w L. na spłatę wykupionych przez Bank wierzytelności wyjaśniam, co następuje:

Instytucja poręczenia jest zdefiniowana w kodeksie cywilnym. Poprzez umowę poręczenia zgodnie z art. 876 kodeksu cywilnego poręczyciel zobowiązuje się względem wierzyciela wykonać zobowiązanie na wypadek, gdyby dłużnik zobowiązania nie wykonał. Poręczenie jest zatem aktem woli rodzajem określone w kodeksie skutki prawne tzn. umożliwia dochodzenie wierzytelności zarówno od dłużnika jak i poręczyciela. Istotne jest to, że stosunek poręczenia powstaje i wynika z umowy jaką wierzyciel zawiera z poręczycielem.

Z przedstawionego w piśmie projektu restrukturyzacji zadłużenia Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w L. wynika, że zobowiązania Zakładu dotyczą nie opłaconych usług, dostaw leków i materiałów, zobowiązań wobec pracowników itp. czyli zobowiązań już

wymagalnych. W tej sytuacji brak podstaw prawnych do udzielenia przez powiat na danym etapie poręczenia gdyż byłoby to faktyczne przejęcie długu na co nie zezwala art. 60 ust. 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 91, poz. 408 z późn. zm.).

Z tych względów jedynym dopuszczalnym rozwiązaniem byłoby poręczenie przez powiat długoterminowego kredytu udzielonego Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej w L. przez Bank.

Pismo z dnia 9 maja 2005 r. dotyczące zakupu u najtańszego dostawcy, z którym nie ma podpisanej umowy

W odpowiedzi na pytanie, czy w sytuacji awarii i konieczności zakupu części do autobusów nieujętych w zestawieniu asortymentowym będącym załącznikiem do umowy zawartej na podstawie przeprowadzonego postępowania przetargowego można dokonać zakupu u najtańszego dostawcy, z którym nie ma podpisanej umowy, wyjaśniam co następuje:

Zgodnie z komentarzami do ustawy z dn. 29.01.2004 r. Prawo zamówień publicznych (Dz. U. Nr 19, poz. 177, ze zm.) zakres świadczeń wykonawcy wynikający z umów musi być tożsamy z zobowiązaniami zawartymi w ofercie, a oferta musi być zgodna z określonymi przez zamawiającego wymogami.

Umowy w sprawach zamówień publicznych mogą mieć niekiedy charakter umów o tzw. ramowej postaci. Umowy te zawierają konkretne zobowiązania w zakresie realizacji usług, dostaw lub robót budowlanych. Charakteryzują się tym, że niezależnie od zawarcia umowy tego typu, strony odrębnymi pismami (np. zamówieniami) aktualizują istniejące zobowiązania. W umowach o tzw. ramowej postaci powinien być określony przedmiot zamówienia (np. jego maksymalny zakres lub wiążące i jednoznaczne podstawy do jego ustalenia) oraz cena (choćby w odniesieniu do cen jednostkowych). Przy tak zawartych umowach nie powinno być problemów sygnalizowanych w piśmie. Udzielenie zamówienia poza zakres określony w umowie i traktowanie tego jako odrębnego zakupu, moim zdaniem może mieć miejsce raz jeżeli wartość tego zamówienia nie przekracza równowartości kwoty 6000 euro. Wielokrotne korzystanie z tej możliwości będzie nosiło znamiona dzielenia zamówienia w celu uniknięcia stosowania ustawy prawo zamówień publicznych. Być może rozwiązaniem sytuacji jest możliwość zawarcia w kolejnych postępowaniach przetargowych w specyfikacji istotnych warunków zamówienia zapisu o zamówieniach uzupełniających zgodnie z art. 67 ust. 1 pkt 7 ustawy.

Pismo z dnia 20 maja 2005 r. dotyczące postępowania o udzielenie zamówienia publicznego na bankową obsługę powiatu

Nawiązując do pisma w sprawie postępowania o udzielenie zamówienia publicznego na bankową obsługę budżetu powiatu wyjaśniam co następuje.

Jednym z podstawowych dokumentów związanych z udzieleniem zamówienia publicznego, a jednocześnie gwarantem jawności, przejrzystości i sprawnego przebiegu postępowania o zamówienie publiczne jest sporządzenie i przekazanie wykonawcom przejrzystej, wyczerpującej

i spójnej wewnętrznie specyfikacji istotnych warunków zamówienia (SIWZ). Poprawna SIWZ jest warunkiem przygotowania właściwej oferty. Na poprawność SIWZ składa się również właściwie przedstawiony przedmiot zamówienia.

W zamówieniu, o którym mowa w piśmie, przedmiotem zamówienia jest bankowa obsługa budżetu powiatu oraz jego jednostek organizacyjnych służb i straży. Przedmiot ten winien w SIWZ zostać dokładnie przedstawiony. Ustawa Prawo zamówień publicznych (Pzp) wymaga, aby przedmiot zamówienia został opisany w sposób jednoznaczny i wyczerpujący, za pomocą dostatecznie dokładnych i zrozumiałych określeń z uwzględnieniem wszystkich wymagań i okoliczności mogących mieć wpływ na sporządzenie oferty (art. 29 ust. 1 Pzp). Należy więc doprecyzować żądania zamawiającego co do obsługi budżetu jak też szczegółowo wymienić jednostki, których ta obsługa ma dotyczyć. Zgodnie bowiem z zasadą, że o ile przedmiot zamówienia leży w sferze zainteresowania kilku jednostek, zamawiający mogą wspólnie przeprowadzić postępowanie i udzielić zamówienia, wyznaczając spośród siebie zamawiającego upoważnionego do przeprowadzenia postępowania i udzielenia zamówienia w ich imieniu i na ich rzecz (art. 16, ust. 1 Pzp). W przypadku jednostek samorządu terytorialnego organ wykonawczy może wyznaczyć spośród podległych samorządowych jednostek organizacyjnych jednostkę właściwą do przeprowadzenia postępowania i udzielenia zamówienia na rzecz tych jednostek (art. 16, ust. 4 Pzp). W omawianym przypadku jednostką tą będzie Starostwo.

Zamówieniem wspólnym objęte będą te jednostki, które są tym zainteresowane. Nie muszą to być wszystkie jednostki organizacyjne zamawiającego. Taki stan nie spowoduje naruszenia zasady nie dzielenia zamówienia na części w celu uniknięcia stosowania przepisów ustawy, bowiem jeżeli wyodrębniana jednostka organizacyjna zamawiającego posiadająca samodzielność finansową, udziela zamówienia związanego z jej własną działalnością, wartość tego zamówienia ustala się odrębnie od wartości zamówień udzielanych przez inne jednostki organizacyjne zamawiającego posiadające samodzielność finansową (art. 32, ust. 5 Pzp).

Tak więc biorąc powyższe pod uwagę należy stwierdzić, że w opisie przedmiotu zamówienia na bankową obsługę budżetu powiatu i jego jednostek organizacyjnych, można pominąć jedną jednostkę, która posiadając samodzielność finansową (własny plan finansowy) dokona zamówienia we własnym zakresie.

Co do pytania, czy z uwagi na niskie koszty, jednostka budżetowa może zawrzeć umowę z bankiem na czas nieokreślony, należy stwierdzić, że zgodnie z art. 142, ust. 1 Pzp, umowy w sprawach zamówień publicznych zawiera się na czas oznaczony.

Przypadki zaś możliwości zawarcia umów na czas nieoznaczony, enumeratywnie zostały wyliczone w art. 143, ust. 1 Pzp. Możliwości zawarcia tego rodzaju umów uzależnione są od przedmiotu dostawy, a nie wartości zamówienia. Tak więc umowy z bankiem dotyczące bankowej obsługi budżetu nie mogą być zawierane na czas nieoznaczony.

Pismo z dnia 27 czerwca 2005 r. dotyczące zamówień publicznych

Odpowiadając na pytanie dotyczące udzielenia zamówienia publicznego w trybie ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych (Dz. U. Nr 19, poz. 177 ze zm.) na

wykonanie inwestycji pod nazwą „dokończenie budowy Kompleksu Sportowo - Rehabilitacyjnego przy Gimnazjum w S.”, a możliwością zastosowania faktoringu przy zapłacie za tę inwestycję, wyjaśniam co następuje:

Faktoring jest umową zaliczoną do umów nienazwanych, nie uregulowaną w przepisach. Faktoring polega na nabyciu przez faktora określonych wierzytelności przysługujących przedsiębiorcy z tytułu sprzedaży, dostawy lub usługi (z wyłączeniem przypadków, gdy przedmiotem tych umów są towary lub usługi przeznaczone do użytku osobistego lub rodzinnego z przeznaczeniem do prowadzenia gospodarstwa domowego dłużnika) w zamian za określoną kwotę odpowiadającą wierzytelności, a pomniejszoną o prowizję faktora. Podstawowym przedmiotem umowy faktoringu jest przelew wierzytelności. Z chwilą zawarcia umowy faktoringu dochodzi do przeniesienia wierzytelności z przedsiębiorcy na faktora.

Stronami umowy są: przedsiębiorca – podmiot prowadzący działalność gospodarczą o charakterze zarobkowym i faktor. W charakterze faktora mogą występować instytucje bankowe, wyspecjalizowane spółki faktoringowe, a także inni przedsiębiorcy świadczący tego typu usługi.

W świetle powyższego wyjaśnienia, nie widzę możliwości przyjęcia przez Gminę roli faktora. Ponadto ten sposób zapłaty za wykonanie zamówienia publicznego uniemożliwia bieżącą i właściwą kontrolę wskaźników zadłużenia, wynikających z przepisów ustawy z dnia 26 listopada 1998 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2003 r. Nr 15, poz. 148 z późn. zm.).

Pismo z dnia 22 czerwca 2005 r. dotyczące opodatkowania zespołu elektrowni wiatrowych oraz podatku rolnego

W odpowiedzi na pismo z dnia 3 czerwca 2005 r. dotyczące opodatkowania zespołu elektrowni wiatrowych oraz podatku rolnego Regionalna Izba Obrachunkowa w Bydgoszczy wyjaśnia co następuje:

1. Zgodnie z art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2002 r., Nr 9 poz. 84 z późn. zm.) budowłą jest obiekt budowlany w rozumieniu prawa budowlanego nie będący budynkiem lub obiektem małej architektury, a także urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem. Zdaniem Izby definicja przyjęta w ustawie daje podstawy do uznania całego obiektu – zespołu elektrowni wiatrowych za budowłę i tym samym ustalenia wysokości podatku od wartości całego obiektu. Jednocześnie Izba zwraca uwagę, że zgodnie z załączonym wyjaśnieniem Ministerstwa Finansów, opublikowanym w Biuletynie Skarbowym nr 4 z 2003 r. klasyfikacja obiektu następuje zgodnie z zasadami prawa budowlanego, co niekiedy może wymagać zaciągnięcia opinii biegłego.
2. Na mocy art. 6c ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym (Dz. U. z 1993 r., Nr 94 poz. 431 z późn. zm.) nakaz płatniczy na łączne zobowiązania pieniężne może być wystawiony wyłącznie na podatników podatku rolnego, którzy są jednocześnie podatnikami podatku od nieruchomości lub podatku leśnego. Podatnikami podatku rolnego są podmioty

wymienione w art. 3 ust. 1 ustawy o podatku rolnym. Stąd podatnikiem podatku rolnego są podmioty władające gruntami, bez względu na to czy są zobowiązane do płacenia podatku rolnego czy z niego zwolnione.

Z tych względów w przedstawionej sprawie wójt gminy powinien wystawić nakaz płatniczy na łączne zobowiązania pieniężne.

Załącznik nr 1

Pismo LK-727/MM/03 Dyrektora Departamentu Podatków Lokalnych i Katastru z 15.05.2003 r. do Towarzystwa Gospodarczego (...)

W odpowiedzi na pismo z dnia 10 marca 2003 r. (...) w sprawie zakresu przedmiotu opodatkowania podatkiem od nieruchomości, Ministerstwo Finansów wyjaśnia:

W ustawie z dnia 30 października 2002 r. o zmianie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 200, poz. 1683) zamieszczono definicję budowli dla celów podatku od nieruchomości. Intencją tej nowelizacji było doprecyzowanie przepisów i wyeliminowanie występujących trudności interpretacyjnych. Definicja budowli, zgodnie z dotychczasową praktyką, odwołuje się do przepisów prawa budowlanego.

W definicji przyjęto, że budowlą jest obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, a także urządzenie budowlane związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem.

Zamieszczona w przepisach prawa budowlanego przykładowa lista budowli, na którą składają się, między innymi, wskazane w piśmie: zbiorniki, wolno stojące instalacje przemysłowe lub urządzenia techniczne, składowiska odpadów, stacje uzdatniania wody, części budowlane urządzeń technicznych (kotłów, pieców przemysłowych i innych urządzeń) oraz fundamenty pod maszyny i urządzenia, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową, zasadniczo nie poszerza dotychczasowego zakresu pojęcia budowli podlegającej opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości.

Analogicznie, uznanie za budowle urządzeń budowlanych związanych z obiektem budowlanym, takich jak przykładowo wymienione w przepisach prawa budowlanego: przyłącza i urządzenia instalacyjne, w tym oczyszczania i gromadzenia ścieków, przejazdy, ogrodzenia, place postojowe, place pod śmietniki, nie powoduje zasadniczych zmian co do dotychczasowego zakresu przedmiotowego.

Wskazane w piśmie obiekty budowlane, przykładowo: rurociągi do uzdatniania wody z rzeki, zbiorniki, fundamenty pod urządzeniami, podlegały opodatkowaniu jako budowle podatkiem od nieruchomości także przed 1 stycznia 2003 r.

Należy dodać, że ze względu na to, iż przepisy prawa budowlanego nie zawierają wyczerpującego katalogu budowli, w przypadku gdy klasyfikacja danego obiektu budowlanego budzi wątpliwości, niezbędna może być dokumentacja budowlana, w której powinien być określony charakter obiektu budowlanego. Niekiedy konieczne jest zasięgnięcie opinii biegłego z zakresu prawa budowlanego. Organem, który decyduje o klasyfikacji konkretnych obiektów budowlanych, nie jest i nie może być Ministerstwo Finansów.

Rozszerzenie zakresu obiektów budowlanych uznawanych - zgodnie z obecnym stanem prawnym - za budowlę, jest natomiast następstwem nowej definicji budynku w przepisach o podatku od nieruchomości (obowiązującej od 1 stycznia 2003 r.), która odwołuje się do przepisów prawa budowlanego, podobnie jak w przypadku definicji budowli. Zgodnie z definicją obowiązującą przed nowelizacją, budynkiem (zdefiniowanym jako obiekt budowlany umocowany w ziemi lub na ziemi, posiadający ściany lub słupy albo filary oraz pokrycie dachowe) były także takie obiekty budowlane, jak np. kontenerowe stacje transformatorowe niezwiązane trwale z gruntem. Takie obiekty, pod warunkiem, że są związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, począwszy od 1 stycznia 2003 r. będą podlegały opodatkowaniu jako budowle, tzn. od wartości, a nie od powierzchni użytkowej, ponieważ nie spełniają one obowiązującej obecnie definicji budynku (brak trwałego związania z gruntem i posiadania fundamentów), natomiast są zgodne z definicją budowli.

Ministerstwo Finansów potwierdza prezentowane dotychczas stanowisko, że w rozumieniu przepisów o podatku od nieruchomości, instalacje znajdujące się wewnątrz budynku, takie jak np.: wodociągowa, kanalizacyjna, elektryczna, komputerowa, telefoniczna, telewizji kablowej, wchodzi w skład budynku i nie podlegają odrębnemu opodatkowaniu, bowiem podstawę opodatkowania budynku stanowi jego powierzchnia użytkowa. Takie stanowisko jest także zgodne z przepisami prawa budowlanego, w których rozumieniu obiektem budowlanym jest m.in. budynek wraz z instalacjami i urządzeniami technicznymi. Jedynie w przypadku gdy w budynku umiejscowiona jest budowla stanowiąca odrębny obiekt budowlany, z wyłączeniem instalacji, opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości będzie podlegał odrębnie budynek i budowla.

Analogicznie w przypadku budowli opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości będzie podlegać, zgodnie z przepisami prawa budowlanego, budowla stanowiąca całość techniczno-użytkową wraz z instalacjami i urządzeniami.

Poruszone w piśmie zagadnienie określenia podstawy opodatkowania podatkiem od nieruchomości budowli, w przypadku gdy stanowi ona część środka trwałego podlegającego amortyzacji, jest unormowane w art. 4 ust. 5 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2002 r. Nr 9, poz. 84 ze zm.). Przepis ten stanowi, iż w sytuacji gdy od budowli lub ich części nie dokonuje się odpisów amortyzacyjnych, podstawą opodatkowania jest wartość rynkowa określona przez podatnika. W ten właśnie sposób powinna być określona podstawa opodatkowania dla części budowlanych urządzeń technicznych oraz fundamentów pod maszyny i urządzenia, jeśli nie ustala się wartości początkowej odrębnie dla tych obiektów.

Pismo z dnia 11 lipca 2005 r. o przyjęcie do ewidencji urzędu gminy samochodu pożarowego

W odpowiedzi na pismo znak GSF 3020 - 6/2005 z dnia 2 czerwca 2005 roku Regionalna Izba Obrachunkowa w Bydgoszczy informuje, że zadania własne gminy obejmują między innymi sprawy ochrony przeciwpożarowej i przeciwpowodziowej (art. 7 ust. 1 pkt 14 ustawy o samorządzie gminnym). Obowiązki gmin w tym zakresie uściśla ustawa z 24 sierpnia 1991 roku o ochronie przeciwpożarowej (tj. Dz. U. z 2002 roku Nr 147, poz. 1229 ze zm.).

Zgodnie z art. 32 ust. 2 ww. ustawy gmina ponosi koszty wyposażenia, utrzymania, wyszkolenia i zapewnienia gotowości bojowej ochotniczej straży pożarnej, w tym mieści się ubezpieczenie i bieżące utrzymanie wozów bojowych. Gmina może finansować zadania z zakresu ochrony przeciwpożarowej, także wykraczające poza zadania obowiązkowe. Dopuszczalne jest również finansowanie przez gminę dostosowania samochodu pożarowego, będącego własnością OSP, do wymogów unijnych - gmina może przekazać OSP dotację na taki cel.

Zdaniem Izby rozmiary przeznaczonych środków na działalność przeciwpożarową i przeciwpowodziową są obligowane przede wszystkim rozmiarem prowadzonej działalności OSP oraz możliwościami finansowymi gminy.

Pismo z dnia 1 sierpnia 2005 r. dotyczące możliwości przyznawania stypendiów socjalnych

Odpowiadając na pytanie przedstawione w piśmie z dnia 22 lipca 2005 r. dotyczące możliwości przyznawania stypendiów socjalnych oraz dokonywania ich wypłat dla uczniów z terenu miasta L. na podstawie projektu uchwały przygotowanej przez Burmistrza Miasta L., przedstawiam w powyższej sprawie następujące stanowisko.

Zgodnie z art. 90b ustawy z 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572 z późn. zm.) uczniowi przysługuje prawo do pomocy materialnej ze środków przeznaczonych na ten cel w budżecie państwa i budżecie jednostki samorządu terytorialnego. Pomoc ta jest udzielana uczniom w celu zmniejszenia różnic w dostępie do edukacji, umożliwiania pokonywania barier dostępu do edukacji wynikających z trudnej sytuacji materialnej ucznia, a także wspierania uczniów zdolnych.

Pomoc materialna ma charakter socjalny albo motywacyjny. Świadczeniem pomocy materialnej o charakterze socjalnym są: stypendia szkolne i zasiłki szkolne. Zgodnie z art. 90 d ww. ustawy stypendium szkolne może otrzymać uczeń znajdujący się w trudnej sytuacji materialnej wynikającej z niskich dochodów na osobę w rodzinie, na pokrycie kosztów udziału w zajęciach edukacyjnych oraz na pomoc rzeczową o charakterze edukacyjnym. Natomiast zasiłek szkolny może być przyznany, zgodnie z art. 90c ww. ustawy, uczniowi znajdującemu się przejściowo w trudnej sytuacji materialnej z powodu zdarzenia losowego.

Pomoc materialna o charakterze socjalnym dla uczniów zamieszkałych na terenie gminy udzielana jest zgodnie z art. 90j ww. ustawy na podstawie regulaminu uchwalonego przez Radę Gminy, który jest aktem prawa miejscowego. Przyznaje je wójt, burmistrz lub prezydent miasta w formie decyzji administracyjnej. Udzielenie świadczeń pomocy materialnej o charakterze socjalnym jest zadaniem własnym gminy. Na dofinansowanie tych świadczeń gmina otrzymuje dotację celową z budżetu państwa.

Wobec braku regulaminu udzielania pomocy materialnej o charakterze socjalnym, zdaniem Izby, nie jest możliwe w chwili obecnej uruchomienie programu stypendialnego dla uczniów z terenu miasta L. Wniosek o przyznanie świadczenia o charakterze socjalnym składa się do dnia 15 września danego roku szkolnego, a w uzasadnionych przypadkach wniosek ten może być złożony po upływie tego terminu. Być może do tego terminu zostanie zakończona procedura wyłonienia organów gminy i wydany odpowiedni regulamin. Natomiast jest możliwe, zgodnie

z art. 90g ww. ustawy, udzielenie przez szkołę stypendium za wyniki w nauce lub osiągnięcia sportowe. Przyznaje je dyrektor szkoły, po zasięgnięciu opinii rady pedagogicznej, w ramach środków, przyznanych przez organ prowadzący na ten cel, w budżecie szkoły.

Pismo z dnia 11 sierpnia 2005 r. dotyczące wygaśnięcia zobowiązania podatkowego

W odpowiedzi na pismo z dnia 28 lipca 2005 r. WPiW/3110-56/05 dotyczące wygaśnięcia zobowiązania podatkowego wyjaśniam, co następuje.

Jednym ze szczególnych przypadków wygaśnięcia zobowiązania podatkowego jest przeniesienie własności rzeczy lub spraw podatkowych przez podatnika na rzecz gminy w zamian za zaległości podatkowe z tytułu podatków stanowiących dochód gminy czyli w szczególności z tytułu podatków i opłat lokalnych. Uregulowanie prawne tego trybu wygaśnięcia zobowiązania podatkowego zawiera art. 66 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8 poz. 60 z późn. zm.). Skorzystanie z tej formy wygaśnięcia zobowiązania podatkowego wymaga wniosku podatnika oraz zgody organu podatkowego. Organem podatkowym pierwszej instancji w zakresie podatków i opłat lokalnych jest zgodnie z art. 13 § 1 pkt 1 Ordynacji podatkowej wójt, burmistrz (prezydent miasta) i dlatego ten organ wyraża zgodę na przejęcie własności rzeczy lub praw majątkowych w zamian za posiadane zaległości podatkowe. Z tych względów Regionalna Izba Obrachunkowa w Bydgoszczy podziela pogląd, iż również w przypadku przeniesienia na rzecz gminy własności nieruchomości w zamian za zaległości podatkowe zgodę wyraża wójt, burmistrz (prezydent miasta) jako organ podatkowy a nie rada gminy. Zastrzeżenie z art. 18 ust. 2 pkt 9 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r., Nr 142 poz. 1591 z późn. zm.) iż do wyłącznej właściwości rady gminy należy wyrażanie zgody na nabycie przez gminę nieruchomości nie ma w tym przypadku zastosowania gdyż o przejęciu nieruchomości decyduje zapis „ustawy szczególnej” jaką jest Ordynacja podatkowa.